

Walkartpark

Waarom niet?

Het proces is reeds lang ingezet en heeft al zoveel gekost. De belofte van een urbane parel deed en doet de harten sneller kloppen. Het zou toch zo geweldig zijn. Zippen van een kopje koffie of een glas wijn, voldaan en na gedane zaken, uitkijkend op de beukenbosillusie of het golvend gazon. Een vroeg voorjaarszonnetje, een broeierige zomeravond of te midden van herfstelijk natuurgeweld. Een warm en mooi nest, midden in het hart van schitterend en schoon Zeist. Waarom niet?

Niet, omdat schitterend Zeist niet zo schitterend meer is... Waar eens de stenen platgetreden werden heeft het internet en zuigend Hoog Catherijne de straten doen verstommen. Vrolijke stickers verhullen de onverbiddelijke waarheid van de immer voort woekerende leegstand. Op plaatsen waar nog geroerd wordt, wordt gevochten om de steeds schaarser wordende klandizie. De droom blijkt een geest uit een hoopvol verleden, nu doet zij afbreuk aan dat wat is...

Dat wat is, is een mooi park. Dat verhaalt van een tijd van grote rijkdom en klasse. Een welvarend hoofdstuk uit de Zeister geschiedenis. Een tijd waar serieuze giften opportuun waren, ter lering ende vermaak van het volk en ter meerdere eer en glorie van de mecenas. Eeuwig vrije wandeling in de voormalige familietuin voor de Zeister bevolking. Nu bedreigd door een batig saldo in de gemeentekas en winstpotentieel voor een enkele ondernemer. Het volk schiet daar weinig mee op.

Het is een klein park in lengte 250 m in breedte de helft, bomen, een vijver en bosschage, glooiend gras volmaakt het ensemble. Niet veel zal er voor nodig zijn om dit precaire samenspel van landschappelijke componenten te verstoren. Zal de daad na de droom in aanvang nog passend zijn, voortschrijdend inzicht en een continue drang naar meer zullen als noodzakelijkheden om zich heen slaan. Het idealistische zaadje verworpen tot een waar gezwel, dan wel een stille dood gestorven zijn en in de leegstand verhalen van een politiek opportunistische keuze die ware geaardheid miste.

Niets is een optie, als tegenhanger van het altijd maar iets en door naar meer. Dat wat is blijft, het kan altijd nog, maar nu niet. Het is een proeve van moed om de ongenaakbaarheid van de zichzelf vervullende proceskeuzedwang onder ogen te zien en consequenties te voorstellen.

Het klopt niet, het knaagt, het voelt niet lekker. Botweg doorhakken is iets van weleer, zoiets als we zien wel waar het schip strandt... We weten inmiddels wel beter... toch? Er is geen plan(eet) B!

Zeist, 28 januari 2019,

Gerco Meijer